

RAZLIKOVNOST HRVATSKOGA I SRPSKOGA JEZIKA

Uredništvo Jezika jasno je naznačilo da ne namjerava trošiti dragocjeni prostor za hrvatsku lingvisticu koja smatra da postoji hrvatskosrpski (dakle pretežno srpski) standardni jezik, dr. Snježanu Kordić, koja ipak na mnogim meni dostupnim tiskovinama *bere* slavu te uživa veliku podršku i među lingvistima.

Stoga čvrsto vjerujem da će Uredništvo donijeti odluku da se objavi ovih nekoliko redaka. Lingvistička i ostala tumačenja da su hrvatski i srpski jezici dva odvojena sustava, zaista su nepotrebna na stranicama ovog časopisa. Međutim jedan tekst mogao bi biti poticajan za dr. S. Kordić da malo drugačije pristupi navedenom pitanju.

Hrvatski standardni jezik je podsustav jednog sustava u kojem su osim srpskog i

bošnjački te crnogorski jezik. Povezujući jezike *prema gore*, hrvatski standardni jezik je podsustav, podsustava... kojem je na vrhu euroindijski jezik.

Ključna je ovdje riječ *podstav*. Podstav zaslužuje taj atribut samo ako je ujedno i pravi sustav. Prema tome hrvatski standardni jezik je pravi sustav. Samostalni jezik.

Kako se ne bi trošio sve dragocijeniji prostor ovog časopisa, upućujem sve zainteresirane, a osobito *istaknutu* znanstvenicu iz dalekog svijeta, kako joj tepaju skloni mediji, da pročitaju članak: Prilog sustavnoj analizi hrvatskog jezika, Rasprave Zavoda za hrvatski jezik, 20 (1994.), 19. – 30. Kako nije lagano doći do tog izvora, članak se može pročitati i na: <http://www.fsb.hr/polimeri/erpohen/novosti.html>, mrežnoj stranici projekta Elektronički rječnik polimerstva – hrvatsko-englesko-njemački koji financira Nacionalna zaklada za znanost, visoko školstvo i tehnološki razvoj Republike Hrvatske.

Igor Čatić

LAŽNA LINGVISTIKA SNJEŽANE KORDIĆ

Snježana Kordić objavila je niz „radova“, kako u Hrvatskoj tako i u drugim zemljama, u kojima tvrdi da su jezici koji se danas zovu bosanski, crnogorski, hrvatski i srpski u stvari jedan jezik, te da taj jezik treba zvati srpskohrvatski. Za obje te tvrdnje ona navodi „znanstvene“ razloge, tobože iz lingvistike i sociolingvistike.

Što se tiče naziva jezika, on nema nikakve veze sa lingvistikom. Kao što ne ćete ići veterinaru da biste se posavjetovali s njim kakvo ime ćete dati svom kućnom lju-

bimcu, tako se ne obraćate ni lingvistu da vam nadjene ime jeziku. Makar se u Europi jezici najčešće zovu po imenu naroda koji njime govori, to nije uobičajeno u ostalim dijelovima svijeta. Vrlo se često jezik naziva prema *teritoriju* na kojem se govori. Najbolji je primjer takvog naziva *američki engleski*. (Da se nekim čudom SAD „prebace“ na Balkan, balkanska bi Amerika u nazivu svog jezika morala imati, umjesto atributa američki, više od tristo atributa izvedenih od imena naroda koji njime govore.) Nama je bliži primjer teritorijalnog naziva jezika *bosanski*. U narodnom jeziku ljudi koji žive u Bosni i Hercegovini nema *nikakvih* razlika koje bi proistjecale iz pripadnosti posebnoj vjeri, naciji, političkoj ideologiji ili bilo čemu